

D • N

17/9 1948

Kommunisternas idealstat

Det kommunistiska partiet i Sverige framställer ständigt och utan förbehåll den ryska regimen som ett föredöme för Sverige. Vad kommunisterna vill kan man alltså få reda på genom att studera det ryska mönstret. Att erinra om några obestridda fakta rörande Ryssland ger därför en säkrare ledning än att redogöra för hemmakommunisternas bluffande valprogram, helt bestämt som det är av önskan att för ögonblicket vinna väljare.

Kommunisterna i Ryssland vann under det korta demokratiska skedet inte anslutning genom det program de sedan genomförde. Tvärtom: deras agitation var främst inriktad på att böndernas egendom skulle ökas — sedan har jorden förstatligats. Trots detta vann de aldrig majoritet vid ett fritt val. I nationalförsamlingen 1917 hade de blott 25 procent av mandaten. Makten nåddes genom våldssaktioner i storstäderna. Och makten upprätthålls genom våld, trots att Lenin utlovade genomförd folkstyrelse inom en nära framtid. All opposition är förbjuden. Inga partier utom det kommunistiska får finnas. Valen är skådespel utan realitet, då alla måste rösta på de officiella listorna; representationens verksamhet består i att applådera och utan debatt anta regeringsförslagen. Styrelsens och byråkraterns ställning tryggas genom det kommunistiska partiet och den hemliga polisen; miljoner män-

niskor — bland dem nästan alla kommunistledare från Lenins tid — har avrättats eller förpassats till koncentrationsläger utan rättgång.

Från början verkade kommunisterna för ekonomisk jämlikhet. Alla medborgare bör, skrev Lenin år 1917, "arbeta lika och erhålla lika lön". Denna jämlikhetsprincip har, liksom andra den ursprungliga kommunismens grundsatser, numera totalt likviderats. Den är, skrev Stalin redan för tio år sedan, ett utslag av "reaktionär småborgerlig dumhet". Betydande inkomstskillnader finns dels mellan olika grupper av arbetare — av vilka de flesta lever på en från västerländsk synpunkt eländig nivå —, dels mellan chefer och specialister å ena sidan, arbetare och anställda å den andra. Cheferna beräknas ofta ha 50—80 gånger högre lön än sina underordnade, en gradering av större skärpa än t. ex. i USA. Härtill kommer att skatterna icke, såsom exempelvis i Sverige, England och USA, genom sin progressivitet medför en utjämning. Den huvudsakliga skatten är en omsättningsskatt. I direkt skatt utgår 15 procent av inkomsten; på en lön av 100.000 kr. är därför skatten 15.000, medan den i Sverige är 51.000 kr. Arvsrätten är obegränsad, och någon arvs-skatt finns inte. Bankrätten har växlat mellan 8 och 12 procent på insatta medel.

De väldiga skillnaderna mel-

lan olika samhällsgrupper har allt fastare utformats. Avgifter krävs numera för studier vid högre skolor och universitet. Redan före det senaste världskriget beräknades till följd av dessa föreskrifter att omkring hälften av universitetsstudenterna kom från en grupp (partiledare, ämbetsmän, förvaltningschefer) som omfattar endast sex procent av befolkningen. Inom armén var till en början förhållandet mellan befäl och meniga ytterst fritt, men efter hand har ett rang- och kastväsen införts som erinrar om det gamla preusseriet. Officerarna har en rad företrädesrättigheter både mot meniga och mot civila, alla överordnade kan utan rättgång ådöma sina underordnade arrest, officerare och manskap åtskils strängt på teatrar och biografier, en officer måste låta sin kalfaktor bära alla paket över viss storlek. Hältningsplikten bland militären är ojämförligt strängare än i Sverige och har med glädje åberopats av disciplinhungriga svenska officerare.

Den ursprungliga kommunismen utlovade en utomordentligt vidsträckt allmänt social frihet. Den förkunnade rent av att själva staten inom några årtionden skulle avskaffas, varefter produktionen skulle skötas av fria sammanslutningar av producenter. Även på denna punkt har utvecklingen gått i rakt motsatt riktning. En arbetare får inte byta sysselsättning, inte flytta från en ort till en annan eller från en fabrik till en annan utan myndigheternas tillstånd. Strejker är förbjudna, och försök till arbetsinställelser

beivras med hårda straff. Enligt planhushållningens och socialiseringsgrundsatser måste, såsom det heter i den svenska socialdemokratins program av år 1944, "var och en åta sig det arbete och fullgöra de uppgifter som krävs för en effektiv organisation av produktionen", dvs. var och en måste göra vad myndigheterna befälar.

Även i övrigt har den ryska kommunismen från framstegsvänlighet övergått till en reaktionär inställning. Så t. ex. var strafflagarna ursprungligen milda, skilsmässa var tillåten efter ett minimum av formaliteter. Nu hör strafflagarna till de hårdaste i världen — icke minst då det gäller minderåriga — och för skilsmässa uppställs sådana villkor att möjlighet härtill — liksom förr i England — blott finns för de ekonomiskt välställda.

På alla områden har den ryska regimen alltså utvecklats till något som påminner å ena sidan om fascism och nazism, å andra sidan om den gamla överhetsstaten före franska revolutionen. Man har frångått de tidigare metoderna och målen — man har gått en väg rakt motsatt den som västerlandets demokratier slagit in på. Genom att hålla arbetarna i okunnighet härom söker kommunistledarna i Sverige vinna deras röster. Att stödja dessa kommunistledare eller medlöparna inom socialdemokratien är att verka för svenskarnas förslavande, andligt och materiellt, och i sista hand för Sveriges förryskning.